

Arrest

nr. 230 510 van 18 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VERBOVEN
Diestsesteenweg 52 / 0302
3010 KESSEL-LO**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. VERBOVEN, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 27 april 2019 toe op het Belgische grondgebied en werd op 2 mei 2019 te Leuven in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3), die geldig was tot 25 juli 2019.

1.2. Verzoekster bood zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Leuven met het oog op het aangaan van een huwelijk.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 5 augustus 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 14 augustus 2019 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: K.(…), A.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

(…)

[x] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(…)

De aankomstverklaring (afgeleverd op basis van een geldig paspoort, een geldige Italiaanse verblijfskaart en een verklaring op eer) van betrokkene was geldig tot 25/07/2019. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Ook de intentie om te huwen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene vraagt verlenging in afwachting van de nodige documenten om een aangifte van huwelijk op te maken. Aangezien dit geen hoogdringende noodzakelijkheid en onvoorziene omstandigheid is, kan een verlenging van het verblijf niet toegestaan worden.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“(…)Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de eerste bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat er enkel het volgende gemeld wordt: “Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

De vreemdeling die houders is van een door één der lidstaten afgegeven verblijfstitel die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21 § 1 uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. ”

Dat voor het overige de beslissing geenszins wordt gemotiveerd.

In casu is de motivering van de eerste bestreden beslissing stereotiep en niet gebaseerd op de concrete situatie van verzoekster, meer bepaald het feit dat de beslissing van dat hij intussen een aangifte van huwelijk deed en in het huwelijk zal treden met de heer H.(...) M.(...), van Belgische nationaliteit op 04.09.2019. De motivering is kennelijk gestoeld op een weigeringsbeleid “met oogklappen op” en ontbeert elke redelijkheid.

De eerste bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.”

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), al dan niet in samenhang met de materiële motiveringsplicht. Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Dat verzoekster integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAAANDEN en naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit tweede middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De verloofde van verzoekster, de heer H.(...) M.(...) woont in België. De heer H.(...) M.(...) is in België geboren en heeft de Belgische nationaliteit (stuk III.1). Hij heeft hier gestudeerd en werkt in België.

Sinds haar aankomst in België, 27.04.2019, woont verzoekster samen met zijn verloofde, de heer H.(...) M.(...) in de woning van de ouders van de heer H.(...) M.(...). Zij hebben hier een afzonderlijke kamer waar zij samen slapen. Zij hopen spoedig een eigen stekje te vinden om er als gehuwd koppel te kunnen wonen, zeker nu verzoekster in verwachting is van hun eerste kindje.

Het koppel wenste eveneens in het huwelijk te treden en hier in België verder te bouwen aan hun privé- en gezinsleven.

Verzoekster en mevrouw S.(...) M.(...) zijn dan ook op 8 april 2019 religieus gehuwd in Firenze, Italië (zijnde de woonplaats van verzoekster) en dit in het bijzijn van familie en vrienden (stuk III.2).

Op 15 juli 2019 zijn partijen een eerste keer naar de gemeentediensten te Leuven geweest om een aangifte van huwelijk te doen. Toen werd hun een lijst gegeven van alle documenten die zij nodig hadden om de aangifte te kunnen doen.

Op 19 augustus 2019 deden partijen vervolgens de aangifte van huwelijk.

Het huwelijk is voorzien op 4 september 2019.

Verzoekster stelde intussen ook vast dat zij in blijde verwachting is van hun eerste kindje. De vermoedelijke uitrekendatum is 06.04.2020.

De heer H.(...) M.(...) is vader van het kindje en zal het kindje dan ook zo snel als mogelijk erkennen.

Zodra hun kindje gezond geboren wordt, zal verzoekster dan ook een aanvraag gezinshereniging kunnen doen.

Een langdurige scheiding met België maakt het voor verzoekster onmogelijk om een normale relatie te onderhouden met haar verloofde (en binnenkort echtgenoot).

Bovendien zou een langdurige scheiding met België ook in hoofde van de heer H.(...) M.(...) het onmogelijk maken om de zwangerschap en geboorte van zijn eerste kind t kunnen volgen, erbij te zijn bij de geboorte etc.

Om deze redenen schendt de bestreden beslissing art. 8 E.V.R.M.

Art. 8 E.V.R.M. staat inmenging van het openbaar gezag alleen maar toe indien zij nodig is ter bescherming van een van de doelen die dit artikel noemt, namelijk de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De enige omstandigheid dat verzoekster de Vreemdelingenwet heeft overtreden, houdt niet in dat haar verwijdering zou worden gerechtvaardigd door een van deze doelen. Het valt niet in te zien waardoor een van bovengenoemde doelen in het gedrang zou worden gebracht door de aanwezigheid van verzoekster in België.

De verplichting die de tegenpartij aan verzoekster wil opleggen staat duidelijk buiten verhouding tot de inmenging die de aangevochten handeling vormt in het privé-leven van verzoekster.1

Verzoekster houdt terecht staande dat de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel riskeert te vormen aangezien zij de goede afloop van de tot nu toe in gang gezette stappen voor het huwelijk in het gedrang zou brengen, dat zij een scheiding van het koppel dat zij met haar partner vormt alsook een scheiding van de heer H. M. met zijn kind, zou meebrengen, waardoor zijn grondrechten zouden worden aangetast.

Uit het dossier blijkt dat verwerende partij op de hoogte was van het huwelijksvoornemen van verzoekster (aangifte bij de gemeente op 15.07.2019 en 19.08.2019) ;

Het is de taak van de overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben. De vereiste van art. 8 E.V.R.M. heeft immers te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen. Bovendien primeert dit artikel op de bepalingen van de Vreemdelingenwet.3

Door enkel te insinueren dat "een eventuele tijdelijke scheiding geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt" schendt de eerste bestreden beslissing art. 8 E.V.R.M."

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in samenhang met artikel 13 van het EVRM. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"Aangezien er ten derde schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM

Dat verzoekster integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel en het tweede middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de staatssecretaris door te handelen zoals hij gehandeld heeft toch elke voeling met de realiteit verloren is.

De door verzoekster ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt ten overvloede dat de overheid zich onvoldoende heeft geïnformeerd om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast en manifest ondoordacht is tewerk gegaan."

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster de volgende documenten toe:

“II. ALGEMEEN:

1. *Kopie paspoort van mevrouw A.(...) K.(...)*
2. *Geboorteakte mevrouw A.(...) K.(...) (Birth registration certificate)*
+ beëdigde vertaling in Frans
+ beëdigde vertaling in het Nederlands
3. *Nationaliteitsbewijs*
4. *Attest van ongehuwdheid*
5. *Bewijs van verblijf, burgerlijke stand en gezinssituatie van de gemeente Firenze, Italië*
6. *Verblijfskaart Italië*

III. M.B.T. HUWELIJK:

7. *Kopie identiteitskaart van de heer H.(...) M.(...)*
8. *Foto's huwelijk en huwelijksreis tussen mevrouw A.(...) K.(...) en de heer H.(...) M.(...) (03.04.2019 - 27.04.2019)*
9. *Aankomstverklaring dd. 27.04.2019 (geldig tot 25.07.2019)*
10. *Met betrekking tot het huwelijk in België:*
 - a. *Vereiste documenten voor aangifte van burgerlijk huwelijk -*
 - b. *Attest aangifte huwelijk dd. 19.08.2019 - voorziene huwelijksdatum 04.09.2019*
+ praktische informatie “huwen in Leuven”

IV. M.B.T. ZWANGERSCHAP:

1. *Attest van huisarts, mevrouw B.(...) G.(...) dd. 25.07.2019 - voorziene bevallingsdatum: 06.04.2020*
2. *Afspraak gynaecoloog op 13.09.2019 bij UZ Leuven*
3. *ALLERLEI*
 1. *Loonbrieven van de heer H.(...) M.(...) van juli 2019”*

2.2. Het derde middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, aangezien zij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden. Bovendien dient te worden aangestipt dat dit verdragsartikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is.

2.3. De drie door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid voor het overige gezamenlijk behandeld.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.9. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vevat in een internationaal verdrag, (...) in de in (...) 2°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op basis van haar paspoort en haar Italiaanse verblijfskaart voor “*motivi familiari*” toegelaten werd tot een (kort) verblijf in België van 27 april 2019 tot 25 juli 2019.

2.11. Verzoekster weerlegt in haar middel nergens de pertinente feitelijke vaststelling van de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing dat “(d)e aankomstverklaring (afgeleverd op basis van een geldig paspoort, een geldige Italiaanse verblijfskaart en een verklaring op eer) van betrokkene (...) geldig (was) tot 25/07/2019. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.”. Op grond van deze vaststelling was de gemachtigde van de minister in beginsel verplicht om aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Dit motief volstaat om de beslissing naar recht te schragen.

Verzoekster gaat in haar eerste middel blijkbaar uit van een onvolledige lezing van de bestreden beslissing, waardoor haar betoog, dat de beslissing niet voldoende zou zijn gemotiveerd en stereotiep zou zijn, feitelijke grondslag mist.

2.12. Naar aanleiding van de aangevoerde schending van artikel 12 van het EVRM merkt de Raad op dat het recht om in het huwelijk te treden niet met zich meebrengt dat de gemachtigde van de minister zich in alle gevallen zou moeten onthouden van het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn heeft overschreden. De bestreden beslissing heeft immers geen invloed op het recht van verzoekster om in het huwelijk te treden en een gezin te stichten.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar partner zich hadden aangeboden bij de burgerlijke stand te Leuven met het oog op een huwelijk. Op 23 mei 2019 vroeg de gemachtigde van de minister om op de hoogte te worden gehouden van een beslissing betreffende het voorgenomen huwelijk en/of de huwelijksaangifte. Verzoekster toont geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds een datum was vastgelegd waarop het huwelijk zou plaatsgrijpen. Uit het betoog van verzoekster in haar tweede middel blijkt trouwens dat de huwelijksaangifte slechts op 19 augustus 2019 gebeurde, zodat de gemachtigde van de minister geen onzorgvuldigheid kan worden verweten doordat hiermee geen rekening zou zijn gehouden.

Uit de bijlagen bij het verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen) en de gegevens die naderhand door de partijen werden aangebracht naar aanleiding van de beschikking waarbij ze voor de terechtzitting werden opgeroepen, blijkt dat verzoekster op 4 september 2019 met haar partner in het huwelijk trad en thans in het bezit is van een attest van immatriculatie in het kader van een gezinsherenigingsprocedure. Verzoekster maakt hoegenaamd niet aannemelijk dat haar recht om in het huwelijk te treden en een gezin te stichten met de voeten zou zijn getreden.

2.13. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

2.14. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het gezinsleven van verzoekster met haar Belgische partner het volgende gesteld:

“(…)

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Ook de intentie om te huwen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene vraagt verlenging in afwachting van de nodige documenten om een aangifte van huwelijk op te maken. Aangezien dit geen hoogdringende noodzakelijkheid en onvoorziene omstandigheid is, kan een verlenging van het verblijf niet toegestaan worden.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te

leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing is ingegaan op het toenmalige huwelijksvoornemen van verzoekster en haar partner. Verzoekster beschrijft in haar middel een aantal elementen betreffende het gezinsleven die niet aan het oordeel van de gemachtigde van de minister werden onderworpen, zoals haar huwelijk en haar zwangerschap. De gemachtigde van de minister kon bij het doorvoeren van de belangenafweging onmogelijk rekening houden met elementen die zich pas in de toekomst zouden veruitwendigen.

De Raad wijst er ook op dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM in het middel in verband wordt gebracht met de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, die eigenlijk nooit aan de orde is geweest.

Verzoekster toont geenszins aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek doordat op basis van de beschikbare informatie werd geconcludeerd dat een tijdelijke scheiding niet in disproportionaliteit staat tot het recht op gezinsleven. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

2.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 8 en/of 12 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheid- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De drie aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN